

kommende Besiddere ville handle imod Huusmændene, som de handle imod Gaardmændene.

J. A. Hansen: Jeg vil med Hensyn til Loven i dens Heelhed udtale, at det jo nu er at ønske, at vi maae blive færdisge med denne Lov i indeværende Session, hvilket jeg ogsaa haaber vil skee. Dette er det første Skridt, jeg har seet, hvorved der med Hensyn til Forholdet mellem Godseier og Bonde er kommen en Lov tilstede efter en gjensidig Overenskomst fra begge Sider. Jeg vil ved denne Leilighed udtale det Ønske, at det ikke maa blive det sidste Lov af den Slags, der maatte fremkomme, men at den Omstændighed, at de forskjellige Parter her have kunnet enes om at faae dette Forhold klar og ordnet og maaskee derigjennem endog endelig afløst, maa give begge Parter den gjensidige Tiltro og Tillid, som er fornøden for, at de fremdeles kunne virke sammen til dette Formaal paa en heldbringende Maade, saa at det Skridt, vi nu have gjort, ikke alene bliver et godt Skridt i og for sig selv, men tillige indeholder en Budelse af, at man i Fremtiden med større Tilnærmelse og større Tiltro til hinanden vil kunne arbejde paa at faae hævet dette uheldige Forhold, som er nedartet fra Fortiden.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget til § 2. Lin. 1: „derunder indbefattet Besiddere af Lehn, Stamhuus og Fideicommissgods“, forandres til: „derunder indbefattet Besiddere af Lehn, Stamhuus eller Fideicommissgods“, vedtoges eenst. med 67 St.

2) Sammes Forslag til samme Paragraph: 3 sidste Stykke, Lin. 7 og 8 udgaae Ordene: „eller Pleiebørn, som ville kjøbe Fæstestedet“ og foran „Stedbørn“ indsættes „eller“ vedtoges eenst. med 69 St.

3) Sammes Forslag til § 5: Paragraphens 4de og 5te Stykke forandres saaledes:

Den ovennævnte Synsforretning foretages af de to Skjønsmænd, hvoraf hver af Parterne vælger een. Kunne Skjønsmændene ikke blive enige, vælger de en Opmand, og kunne de ikke forenes om dennes Valg, bestikker Amtmanden en Opmand. Den samme Fremgangsmaade med Skjønsmænd og Opmand benyttes til at afgjøre saavel Erstatningspligten som Erstatningens Størrelse i Mangel af mindelig Overenskomst om den ved nærværende Paragraph hjemlede Erstatning. Ved Erstatningens Bestemmelse bliver ikke blot at tage Hensyn til den Værdiforøgelse, Eiendommen har erholdt ved den foretagne Forbedring, men tillige til den Fordeel, som Brugeren i den længere eller kortere Tid, der er forløben siden Forbedringens Udførelse, selv har høstet af samme. Dog bortfalder Erstatningsretten ved større Grundforbedringer efter 30, og ved de mindre Grundforbedringer efter 10 Aars Forløb efter Forbedringens Udførelse, og maa Erstatningen i intet Tilfælde overstige Pengesværdien af det af Brugeren anvendte Arbejde og tillagte Materiale efter gangbar Priis paa den Tid, da det paagjældende Foretagende er udført. Omkostningerne ved Skjønsmændenes Forretning bæres lige af begge Parter. Er der ved Afleveringen beviislig nedlagt mere eller kostbarere Saafed i Fæstegaardens Bønder, end der i og med disse er overleveret Fæsteren, skal Forskjellen erstattes efter de paa Saatiden gangbare Priser.